

HİLAL KARADENİZ

YANSIMA

Ders saatinde bomboş olan okulun bu sessiz koridorlarına tersti onun ayak sesleri. Her zaman ne olursa olsun ışıldayan gözleri şimdi donuk bakıyordu. Adımları ise sarsaktı. Tek isteği lavaboya ulaşmak ve gün bitene kadar kendini oraya kilitlemekti.

Sonunda lavaboya ulaştığı zaman kendini hemen içeri attı ve kapıyı usulca kilitledi. Diğer üç tuvaletin de boş olduğunu görünce aynanın karşısına geçti. Teni soluk duruyordu. Dudakları hafif morarmıştı. Tıpkı bir ceset gibiydi. Yürüyen bir ölü...

“Bunu kendine neden yapıyorsun?” diye sordu aynadaki yansımasına. Yansımanın gözleri onun aksine mutlu bakıyordu. Dudaklarında onda olmayan bir gülümseme yeşermişti. Zihni mi ona oyun oynuyordu yoksa gerçekten de delirmiş miydi?

“Sana acıyorum.” dedi gülümseyerek aynadaki yansıma. Gözlerini birkaç kez kırıştırsa da görüntü değişmedi. “Korkak, güçsüz... Aciz bir insansın.” dediği zaman bunu tuhaf karşılamadı nedense. Delirmiş miydi? Belki ama bu kimin umrundaydı ki?

İşaret parmağını ve baş parmağını gözlüklerinin altından göz kapaklarına bastırıp onları ovmaya başladı bıkkın bir nefes verirken. “Sen sadece bir yansımasın. Bu kadar sinir bozucu olmamalısın.” diye mırıldandı kendi kendine. Konuşmakta sorun yoktu. Ne de olsa gözlerini açtığı zaman yok olacaktı. Yok olacaktı, öyle değil mi?

“Hayır, ben sadece bir yansıma değilim. Eğer öyle olsaydım bu senin delirdiğin anlamına gelirdi. Oysa delirmedin. Yalnızca senin bu korkak hallerini izlemekten bıktım.” diye karşı çıktı bir anlık öfkeyle aynadaki yansıma. Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp aynadaki yansımasına baktı.

“Sen gerçeksın.” dedi şaşkın bir ifade ile. Aynadaki yansıma güldü hafifçe. Kendisi bu kadar saf olmak zorunda mıydı? Ya da korkak? Belki biraz daha güçlü olsaydı onun yerine geçmek zorunda kalmazdı.

“Güçlü olmak ister misin? Kim olduğunu onlara göstermek ister misin? Acizin teki olmadığını bilsinler ister misin?” diye sordu yansıma. Bunun üzerine kocaman gülümsedi. Sonunda tüm bu karmaşadan kurtulacaktı ne de olsa.

“Evet.” diye mırıldandı öfkeyle. Onu bu hale getiren sözde arkadaşlarına kim olduğunu göstermeliydi artık. Belki delirmişti ama denemekten ne çıkardı ki? Kaybedeceğini kaybetmişti zaten. Daha fazlasını kaybedemezdi.

Yansıması elini uzattı. Ayna yüzeyi dalgalandı ve yansımanın eli usulca içinden geçti. Gördükleri karşısında ufak bir çılgılık atmamak istese de artık çok geçti. Yansıma çoktan kolunu tutmuştu. Göz açıp kapayınca kadar da artık aynanın içine hapsolan kişi kendisiydi. Yansıması ise dışarı çıkmıştı. Sırtını aynaya yasladı ve usulca aşağı kayd.

Korkuyla atıyordu kalbi. Doğru şeyi mi yapmıştı? Aynadaki bir yansıma onun yerine geçmişti. Peki o ne zaman kendi hayatına geri dönebilecekti? Yansıma sanki bu soruları duymuş gibi gülmeye başladı.

“Gerçekten kendimi tekrar o aynanın içine tıkar mıyım sanıyorsun?” diye sordu alaysı bir tavırla. Ardından soğuk bir kahkaha atıp dışarı çıktı. Hemen ardından ağlamaya başladı. Ne yapmıştı? Kendisini aynaya hapsedmişti ve çıkış yolu yoktu artık.

Hırsları onu hapsedmişti. Öfkeyle hareket etmiş, neyin ne olduğunu düşünüp tartmadan ruhunu bir kafese kapatmıştı kendi isteği ile. Şimdi hayatının nasıl parçalandığını izlemek zorundaydı. Bunu kendisine o yapmıştı ve sırada yaptığının bedellerini ödemek vardı.